Ч. 39. Пятниця 20 лютого (4 марта) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Российско-японьска війна.

Навіть тому, хто зовсім не знає ся на штуці воєнній, мусить впасти в очи, що про якісь рухи российскої фльоти зовсім нічого не чувати, а з другої сторони, що японьска фльота заєдно крутить ся лиш около Порт Артура. Минуло вже три неділи, як розпочала ся війна а однак ані з одної, ані з другої сторони, з виїмкою під Порт Артуром і Чемульпо, не зроблено ще ніякого важнійшого кроку. Можна, безперечно, сказати, що тепер з обох сторін ведуть ся ще лиш приготовленя, котрі мабуть не скорше скінчать ся, аж під конець сего місяця. А все-таки факт, що российска фльота на далекім всході держить ся дуже тихо, здаєсь вказувати на якусь добре обдуману тактику. Коли зібрати всі послідні вісти з поля війни, то з них представить ся такий образ:

Росияни обмежають ся на мори лиш на саму дефензиву, а навіть здає ся, як би таки зовсім не мали охоти запускати ся в борбу, а з японьскої сторони збирають всі сили, щоби з одної сторони знищити российску фльоту, з другої як найбільше войска висадити на беріг. Российскі кораблї, які знаходять ся на далекім Всході, поховали ся, здаєсь, до безпечних портів, а японьска фльота шукає за ними і старає ся їх або де прихопити, або вивабити з безпечного порту, як то стало ся послідним разом в Порт Артурі. Коли повірити послідним вістям, то Японцї мали також приперти российску ескадру у Владивостоцї і блькокують сей порт.

Российска тактика єсть легко зрозуміла. Воєнна фльота российска єсть дійстно значно ослаблена і годі еї виставляти на ще більше ослабленє, бо коли розпічне ся акция воєнна на цїлеччинї, она буде конче потрібна. Щадити сили на мори — се єсть тепер найважнійшою задачею найвисшої российскої команди воєнної і сим поясняє ся, длячого фльота российска майже зовсім не виступає до акциї. З российскої сторони числять на побіду на цїлеччинї, а тодї, коли би войска российскі приперли Японцїв до берега, то навіть і мала та слаба фльота российска могла би дуже богато помочи.

Як на мори так і на цїлеччинї змушена Росия держати ся дефензиви і тут тепер так само верховна команда здаєсь держати ся тої тактики, щоби о скілько можна не допустити ворога до скорої акциї. Се мають здаєсь на цїли тоті відділи козаків, що вступили до Кореї і загнались там аж під Пен-ян. Тоті відділи, котрих головна кватира з командантом Леневичем знаходить ся в Манджуриї в Ліауянґ при манджурскій зелїзници, а котрих сила має бути не більша як 3000 мужа, не в силї сперти Японцїв, але на всякий случай они можуть перепудити ворога і коли вже не зовсім спинити, то заставити до повільнійшого, осторожнійшого походу. Российскій акциї воєнній приходить ще й то в користь, що морози зачинають попускати а похід великих мас войска в такім краю як Корея, де нема ніяких будованих доріг, стає незвичайно трудний. Вже через то само Японцї не будуть могли заскочити Росиян, а сї будуть мати час приготовити ся як найлїпше до рішаючої акциї, котра відбуде ся аж в теплїйшій порі.

Як пляни кампанії з российскої сторони в загальних чертах можна легко зрозуміти, так трудно знати, куди і до чого стремлять Японцї, хоч би лиш длятого, що о рухах їх войска на цїлеччинї не знати майже нічого, а то, що знає ся, не промавляє зовсім в їх користь. Так звістно, що они в Чемульпо висадили лиш 20.000 і що тота армія помашерувала до Пенян (на картах пишуть Phöng-jang), де укріпила ся і звідки має ставити зелїзницю над ріку Ялю. Виходило би з того, що Японцї лагодять ся до довгої війни, що знов промавляє в їх некористь, бо чим довше протягнулась би війна, тим більше могла би Росия призбирати воєнного материялу в людех, на котрий Японія не могла би спромочись. Впрочім, як вже сказано, прийшло в сих сторонах до першої стички на суши. З француского жерела доно-

---

24

Слїди їздця.

(Повість з англійского).

(Дальше).

Між тим надійшла Лїся. Подала Францісцї руку, але супротив Валлї була холодна.

— Ви чей чули о тім?

— О чім? Коли гадаєте про Норберта, то я не чула нічого.

— Як, ніхто вам не казав, що він смертельно хорий?

Валлї поблїдла як стїна; задержала ся о Франціску, немов би мусїла без тої підпори упасти на землю.

— Як то люто з вашої сторони подавати їй ту вість в такий спосіб.

— Хтось мусить їй сказати правду. Она поводила ся супротив Норберта безсердечно. Она просто бавила ся ним. Длячого она не має довідати ся, що він умирає.

— Бійте ся Бога; не говоріть того! — просила Валлї.

— Він умирає, кажу вам. Він вас так любив, що ваш вид може удержав би его при житю. Приїдете до него?

— Приїду — сказала Валлї.

Франціска почала їй представляти.

— Забуваєш на слово, яке ти дала сер Еверардови.

— Я обіцяла вітцеви, що не віддам ся за Норберта, але не що не буду его бачити. Я приїду Лїсю; витолкуй всьо вітцеви, Фанні.

— Не хочу его розгнївати. Не спіши ся — вговорювала еї Фанні.

— Їдьте зараз — просила Лїся. — Я лишила віз перед парком. Маєте на голові капелюх — ходіть зараз зі мною. Я обіцяла Норбертови, що він вас нинї побачить.

— Не будеш просити вітця о позволенє? — спитала Франціска.

— А як він заборонить? — замітила Лїся. — Ходіть — сказала.

Між тим дійшли они до воріт парку. Там стояв візок.

Лїся вскочила до візка і взяла поводы в свої руки. Валлї сїла побіч неї, візник сїв на заднє сидженє і поїхали.

— Від коли він недужий? — спитала Валлї притишеним голосом.

— Від кількох тижднїв. Від часу виборів видавав ся пригноблений і держав ся від всїх нас далеко. Ми гадали, що болить его то, що перепав, що він скорше поборе той розстрій, коли полишить ся его самому собі. Однако з ним робило ся чим раз гірше. Він не міг спати — ходив заєдно неспокійний — писав і читав до пізна в ночи і вів неправильне, непостійне житє. Відтак поважно занедужав, поклав ся і почав страшенно маячити. Здавало ся, що то нервова горячка, однако навіть візваний льондоньский лїкар не міг на певно пізнати ся на тій недузї.

На чверть години були в Тенґлї Манор.

— Не потребуєте з нїким бачити ся крім Норберта, як хочете — сказала Лїся, коли заїхали бічною вузкою доріжкою в парку закриту корчами і деревами перед дім.

— Панна Блек відпочиває в своїй комнатї — дївчата сидять імовірно в їдальни — они в розпуцї і нарікають, що їм не вільно заходити ся коло него і доглядати его. Але пан Джоб заборонив і его доглядає тїтка Дори стара Бетті і я.

— Я не рада би стрітити ся з ким небудь — відповіла Валлї. — Я мала би супротив них чувство тяжкої провини, а я Бог менї сьвідком невинна.

— Всунемо ся незамітно до комнати Норберта — сказала Лїся, коли задержали ся перед одними бічними дверми. — При нїм нема нїкого крім старої Бетті.

Перейшли сїни, побігли по сходах для служби на гору і опинили ся на коритари, що вів до комнати Норберта. Мовчки і тихо увела Лїся Гардман Валлю до комнати недужого. Було в нїй напів темно; стара служниця дрімала коло печи. Коли двері отворили ся, Норберт маячив; але хоч як тихо їх Лїся отворила, сїв на ліжко і крикнув: „Валлї, Валлї, ходи сюди!“ За хвилю плакав в еї обіймах і пртискав еї з цїлих сил своїх сухих рук.

Відтак упав утомлений на подушки і почав знов маячити. Слова без звязи виходили з его уст — Валлї почула: „его дочка — лїпше коли розлучимо ся — зрада на небіжчику“.

сять іменно, що росийскі козаки стрітились з япаньскою кавалериєю і — забрали їх коні, а з Токіо знов доносять, що Япанці побили межи Анджу і Пен-ян росийску кавалерию, котра відтак мусїла завернути ся назад, а перепуджені жителї, що були повтікали із своїх осель, вернули знов домів до своєї роботи.

О здобутю Порт-Артура Японцями також поки що не може бути й бесїди, бо до того треба би що найменше яких 30.000 війска, котре від сторони суши обступило би сю кріпость. Доси однакож не було чути нїчого, щоби Япанцї висадили значнїйшу силу війска десь недалеко сеї кріпости, а тоту чутку, після котрої япаньске військо малє в Дальнім висїсти на беріг, треба уважати за просту видумку. Наконець не звістно нїчого й о тім війску, котре Япанцї висадили в Ґензанї. Чи оно їде до Манджуриї через гори, чи має скріпити япаньску позицию в Пен-янї, о тім не знає ся нїчого. За то надходять дуже імовірні вісти, після котрих Япанцям не удало ся доси висадити на беріг в Кореї більшої сили війска задля того, що на мори настали страшні бурі.

Новинки.

Львів дня 3-го марта 1904.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрей Потоцкий виїхав вчера по полудни в справах урядових до Відня. Є. Е. пана Намістника супроводжає в тій подорожи шеф бюра президияльного, радник Намістництва п. Вяч. Залескиий.

— **Іменованя і перенесеня.** П. президент міністрів іменував радником краєвого суду секретаря дра Івана Гоцера зі Львова, судового ад'юнкта Адама Жмурка зі Ст. Самбора секретарем для Тернополя, заступником державного прокуратором в Яслї. — П. президент міністрів перенїс радника кр. суду Антона Твердохлїба начальника повітового суду в Ярославі до Львова, радника Сьвятослава Шанковского начальника повітового суду в Отинїї до Станиславова, радника Теофіля Макуха начальника повітового суду в Старійсоли до Тернополя і радника дра Івана Дрезиньского з Бережан до Перемишля.

— **В склад краєвої Ради шкільної** входять між иншими яко члени 2 представителї учительского званя, визначні на педаґоґічнім поли. Тих членів на предложене краєвого Видїлу іменує Цїсар на протяг 3 лїт. В остатних трех лїтах були ними посли: Александер Барвіньский і ґр. Войтіх Дідушицкий. На оногдашнім засїданю Видїл кр. ухвалив представити Цїсареви до іменованя членами краєвої Ради шкільної б. намістника графа Льва Пініньского, на місце ґр. Дідушицкого, котрий задля инших занять не міг би приймити того уряду і знов п. Александра Барвіньского.

— **Зміна власности.** Млин „Мариї Єлени", власність бар. Бруницкого, купила оногди на лїцитациї фірма Йосиф Филип і Спілка, властителї млина в Струсові коло Микулинець за цїну 490 тисячів корон.

— **Пожар.** В селї Острипя, товмацкого пов. вибух оногди в стодолї Матія Пухали огонь, котрий знищив 13 будинків. Огонь був імовірно підложений.

— **Новий дворець у Львові** уже викінчений і виглядає величаво. Станув з муру, зелїза і скла після найновійших вимогів технїчної штуки і естетичної архітектури, прикрашений фресками, мальовилами, пауками, меблями і т. д. в краєвих стилях: гуцульскім і закопаньскім. Верх двірця становить величезна скляна баня над симетрично розміщеними обома крилами двірця, з яких в правім є цїсарский павільон. В одній лїнії з середущою банї єсть головний вхід до передсїнка вестибулю, де, як по инших двірцях, є почта, трафіка, бюро ґазет і т. п. З передсїнка входить ся до вестибулю, просторої і величавої галї. З правої і лївої сторони находять ся білетові каси, в глубинї каси пакункові, а з боків два коритарі, на право до ждальнї і реставрациї III кл. а на ліво до I і II кл. Із ждалень і вестибулю ведуть коритарі до трох тунелїв на перон. Окремі тунелї мають почта і ревізийні орґани для приїзджаючих до Львова. Цїлий перон критий зелїзною осклепою галею і подїлений на чотири заїзди, в яких стають поїзди в загальнім числї 76 на добу. По переданю двірця до загального ужитку, мають ще добудовати чотири заїзди, так що кождий шлях зелїзницї зі Львова буде мати окремий заїзд з окремим тунелем. Над кождим тунелем буде написано, куди їде дотичний поїзд.

— **Богатий жебрак.** В Ярославі арештовано оногди Самуїла Пусбавма із Збаража, що ходив по жебрах. Коли заведено єго на полїцию, при ревізиї найдено при нім 2.000 К в банкнотах і срібломи, позашивані в лахах. З папєрових гроший богато втратило вартість, бо вийшли з курсу, як давні зелені пятки і синї десятки, котрих Пусбавм мав кільканайцять штук.

— **Зі Старого Самбора.** Дня 8 марта 1904 р. о год. 12 в полудне відбудуть ся загальні збори філїї „Просьвіти" в Старім Самборі в маґістратскій сали з слїдуючим дневним порядком: 1) звіт уступаючого видїлу. 2) Вибір голови і видїлу філїї. 3) внески членів. Просить ся уклінно о чисельну участь. — Від філїї „Просьвіти" в Старім Самборі.

— **Крадіж.** Перед 6 лїтами оо. Василяни у Львові приняли на службу неофіта Клима Володимира Париловича і дали єму у себе в монастири цїле удержанє. Парилович мав всюди приступ і знав всї закутки монастиря. В монастирі мешкає Впр. о. архимандрит др. Сарницкий і часто виїздить в справах монастирів. Кілька разів по поворотї о. др. Сарницкий замітив, що хтось добирав ся до єго бюрка, в якім були ключі від вертгаймівскої каси. В падолистї минувшого року о. др. Сарницкий виїхав на кількадневну візитацию, а коло повернув, замітив, що в касі нема 21 щадничих книжок на квоту 1620 К 42 с. Підозрінє о крадіж упало на Париловича і було оправдане, як небавом виявило ся. Парилович в кілька тиждній по крадежи зголосив ся в гал. Касї щадничій,

---

Сїла коло єго ложка, задержала єго руку в своїй і похилила від часу до часу над нею та цїлувала єї з сльозами в очах. Перший раз в житю повставало єї серце против власного життя.

Чому розлучив він єї з Норбертом? Коли наложив на неї ту тяжку пробу, она гадала, що Норберт був їй може невірний — що отець лиш ощадив їй болю і не хотів сказати о зрадї судженого. Але Норберт — як бачила і чула з всього — був їй вірний до смерти. Чи отець лише для своєї примхи так тяжко єї по кривдив?

— Як они всї мусять мене ненавидіти! — говорила она до себе.

Стара служниця вийшла до сусїдної комнати. Лїся сидїла в великім фотели коло печи. Чути було, як від часу до часу бурмотав Норберт поодинокі слова без звязи.

Раз поглянув на неї з дивним усьміхом і промовив:

— То добре, що ти прийшла; так солодко хоч раз тебе побачити, моя люба, хоч би лиш на одну хвильку. Доля розлучала нас, Валлї. Отець добре зробив, видав справедливий суд. То видає ся немилосердним, правда? Немилосердним супротив тебе і мене. А однако то було добре. То одинокий крок єго житя, який я не можу єму взяти за зле

— Чи він маячить? — питала себе Валлї. Або чи він справдї годив ся на то, що сер Еверард розлучив їх? З єго слів можна би гадати, що она і Норберт не належать до себе задля якихсь причин і що єї отець зробив чесно і розумно, коли узнав ту причину.

Боячись єго зворушувати, не сьміла питати єго. Могла лиш тихо сидїти побіч него і роздумувати над єго дивними словами. Але часом видавалось їй, що таки то було маячене. Атже Лїся сказала їй перше, що то маячене єсть найнебезпечнїйшою ознакою єго недуги. Оно так довго тревало, що лїкарі почали побоювати ся, чи він на все не утратив розуму. Якийсь час лежав Норберт непорушно і тихо, немов би не бачив присутности Валлї. Відтак відвернув нагле лице до стїни і зітхаючи промовив:

— Син убитого і дочка убийника — то було би надто страшне.

III.

Нїколи.

Леді Франціска вернула в великім заклопотаню до дому. Їй видавало ся, немов би не додержала слова сер Еверардови. Він немов би віддав під єї опіку свою дочку, а она так зле виповнила свою задачу.

— Бою ся сказати єму, що стало ся — говорила до себе. — Я пересьвідчена, що то поважне лице може дуже грізно глядїти. Остаточно відправить мене.

Вернула до комнати, де служачий накривав саме стіл до чаю.

— Чи буде панна Андініян чай приладжувати, чи я маю то зробити? — спитав служачий.

— Панна Андініян вийшла. Лїпше займіть ся самі тим, бо ви знаєте, який чай любить ваш пан.

— Добре, міледі — відповів Скруп дуже здивований.

Франціска сїла на низьке виплїтане крісло; взяла якусь книжку в руки і удавала, немов би уважно читала. То були поезиї Тенисона. Франціска перечитала вже дві або три сторінки, але не розуміла того, що читала, бо й не думала о тім. Валлї і єї отець не сходили їй з гадки. Але удавала дуже пильну і дуже мило виглядала в своїй темносиній сукни, з під котрої виглядала мала ніжка в хорошім черевицї. Леді Франціска нїколи не мала богато одежи, але всьо, що носила, було звичайно найлїпше, найкрасшійше і наймоднїйше. „Дївчина, що раз дістане сукню, може легко держати ся моди" — говорила звичайно до своїх богатих знакомих. — Ви, що дістаєте річно по двайцять ріжних суконь, даєте ся все випереджувати модї; маєте цїлу купу одежи, котру мусите зносити".

Скруп приладжував чай: поглянув ще раз на стіл, чи чого не достає і вийшов. По єго виходї поклала леді Франціска свою книжку на стіл.

— Дармо! — сказала нетерпеливо. — Менї видає ся, немов би моя голова була випхана ватою.

Увійшов сер Еверард.

— Маєш вже готовий чай, Валлї? — спитав. Коли побачив саму леді Франціску коло печи, підійшов до неї. Хвильку глядїв на неї і любував ся. Ще нїколи не видалась єму так юю хорошою, як нинї. Відтак відвернув очи від зарумяненого лиця дївчини і побачив книжку, що була упала на землю. Зігнув ся, аби єї піднести.

— Як видко, двірский поет не дуже вам подобає ся.

— Простїть, що я так зле обходжу ся з книжкою Валлї, щось менї там не сподобало ся і я була люта. Ах, сер Еверарде, бою ся, що будете на мене гнївати ся; а однако я нїчого не винна. Валлї поїхала до Норберта Блека.

І оповіла, що приключило ся.

— Жалую, що моя дочка не має більше почутя свого достоїньства — сказав він з великим невдоволенєм.

— Але коли він умирає — коли єї присутність може зробити єму добре — а може виратувати єму житє.

— То всьо дурницї. Коли чоловік умирає, то й найдорожше для него єство на сьвітї не може нї на хвилю продовжити єму житє. Моя дочка понизила і себе і мене тою сьмішностию. Дивую ся, що могла бути така дурна.

— Не судїть єї надто остро, сер Еверарде. Подумайте, що она уважала Норберта ще перед кількома місяцями за свого будучого мужа. Погадайте, якою щасливою була она тодї.

— Ох, я бачу, що ви стоїте по єї сторонї. Гадаєте, що я був супротив неї немилосердний.

— Так.

— Дитино, не знаєте, що говорите. В Норбертовій вдачи лежить щось, задля чого єго

аби зреалізувати 9 вкладкових книжочок виставлених на кілька Василияньских монастирів. Дотичний урядник Каси підозріваючи Париловича о нечисту справу з огляду, що він хотів виймити всю квоту зложену на книжочки, став его випитувати і не виплатив гроший. Опісля виявило ся, що Парилович сфальшував підписи оо. Василиян: 4 підписи о. Леґежиньского, 4 о. Куликовского і один підпис о. Костецкого, за що Парилович станув перед судом, обжалований о крадіж щадничих книжочок і фалшоване підписів. Численні сьвідки зізнали при розправі в некорист обжалованого і суд засудив Париловіча на 8 місяців тяжкої вязниці.

— **Кілько є жидів на сьвіті?** В Европі після обчисленя в послїдних часах, виносить загальне число жидів 8,526.280. Европейска Росия числить 5,082.343 жидів, Австро-Угорщина 1,994.378, Німеччина 590.000, Румунія 259.015, Велика Британія 179.000, Голяндия 103.988, Франция 86.000, Туреччина 82.277, Швайцария 12.551, Бельґія 12.000, Греция 9.350, Босна і Герцеґовіна 8.213, Сербія 5.100 Швеция і Норвеґія 5.000, Данія 5.000, Іспанія 2.500, Ґібральтар 2.000, Портуґалія 1.200, Люксембурґ 1.200, остров Крета 728, острови Кипр і Мальта 130. — В Азиї виносить загальне число жидів 358.682. Розміщене їх ось таке: Палестина 78.000, азийска Туреччина (без Палестини) 77.500, Кавказ 58.571, Персия 35.000, Сибір 34.447, Індиї 22.000, Арабія 20.000, Афґаністан 18.435, середуща (росийска) Азия 12.720, Хіни і Манджурия 2.000. — В Африцї находить ся жидів 367.333, а іменно в Марокко 156.000, в Альжирі 57.132, в Абісинії 50.000, в Тунісї 45.000, в полудневій Африцї 30.000, в Єгипті 25.300, в Тріполісї 10.000. — В Америцї є всіх жидів 1,169.886, а то: в Сполучених Державах 1,136.240, в Канадї 16.432, в Арґентинї 7.015, в середній Америцї і Антилях 4.035, в Бразилиї 2.000, в Ґвінеї 1.250, в Мексику 1.000, в Перу 498, в Венецуелї 411. Прочі краї Америки числять 1.000 жидів. В Австралиї є 16.975 жидів. Загальне число жидів на сьвіті виносить 10,439.250.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 3 марта. Pol. Korr. доносить, що сербскі посли Вуіч у Відни і Новакович в Петербурзї завірили правительства австрийске і угорске о готовости сербского правительства до підпираня реформ в Македонії. О тім повідомлено також і болгарске правительство.

Білград 3 марта. Урядова ґазета „Самоуправа“ остерігає сербску суспільність перед ширенєм чутки о якійсь мобілїзацеї Австро-Угорщини, що лиш викликує неспокій. Численні заяви міродайних чинників в Австро-Угорщинї виказали достаточно безосновність тих вістий.

Цетинє 3 марта. Турецкі вояки в Мойковачу близько турецко-чорногорскої границї стрілили до Чорногорців, що переходили недалеко від них і зранили 3 особи. Чорногорске правительство внесло жалобу до Порти.

Берлин 3 марта. Тутешний посол японьский одержав з Токіо урядову вість, що всякі чутки, мов би корейске войско брало участь в японьских операциях, суть зовсім безосновні.

Петербург 3 марта. Алексієв телеґрафував вчера до царя: Адмірал Штарк доносить, що ворожої фльоти не було видко ані 28 і 29 лютого ані 1 марта. Реконесанс зроблений в промірі 60 миль від форту не виказав нїгде ворога.

Петербург 3 марта. Корабельне товариство перевозове „Каспійский Меркурій“ заключило з правительством умову, котрою зобовязало ся перевезти через Каспійске море 600.000 войска. Перші полки до того транспорту мали вже прибути до Баку. Умову ту заключило правительство головно в тій цїли, щоби бути узброєним на случай конфлїкту з Анґлією.

Петербург 3 лютого. Ґен. Флуґ телеґрафував вчера: Наші патрулї зблизили ся 29 лютого до Пен-ян і хотїли окружити японьску патрулю зложену з 7 офіцирів. Полковник Лончаков з трома козаками заатакував їх і змусив втїкати в сторону брам міста. Поява наших патруль коло Пен-ян зробила велике вражінє на Японців. Стрільцї обсадили зараз їх брами міста і башти, та розпочали сильний огонь, бо сподївали ся атаку з нашої сторони. Після звіту нашої патрулї, котра зблизила ся аж на 700 кроків до міста, єсть оно укріплене старими і новими фортифікациями, однак они не обсаджені ворогом. Можна припускати, що в місті єсть що найбільше 1000 Японців.

Льондон 3 марта. В Кобе (в Японії) вижидають кождої хвилї вісти о борбі над рікою Ялю, куди Японцї висилають значну скількість свого войска. Доки Японцї не стануть над рікою Ялю, не відбуде ся нїяка більша борба на цїлеччинї.

Курс львівский.

Дня 3-ого марта 1904.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535 —	545 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	— —	260 —
Зеліз. Львів-Чернів.-Ясм	572 —	580 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350 —	370 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98 30	90 —
Банку гіпот. 5% преміов.	111 —	— —
Банку гіпот. 4½%	101 —	101 70
4½% листи застав. Банку краєв.	102 20	102.90
4% листи застав. Банку краєв. .	98 80	99 50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99 —	— —
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99·20	— —
„ „ 4% льос. в 56 літ.	98 —	98·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·80	99 55
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем	102 50	— —
„ „ „ „ 4½%	101·30	102 —
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·70	99 40
Позичка краєв. з 1873 по 6%	— —	— —
„ „ 4% по 200 кор.	98 —	98 70
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·70	98 40
IV. Льоси		
Міста Кракова	75 —	80 —
Австр. черв. хреста (Курс віденський)	51 —	53 —
Угорск. черв. хреста	28·90	29 90
Іт. черв. хрес. 25 фр.	— —	— —
Архік. Рудольфа 20К.	65 —	69 —
Базиліка 10 К	20·75	21·75
Joszif 4 K	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11 —
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·25	11·40
Рубель паперовий	2·51	2·53
100 марок німецких	117 —	117·60
Доляр америк.	4·80	5 —

подруже з моєю дочкою було би для обоїх сторін нещастєм. Я то знаю і він то знає. Чи він може просив мене, аби я змінив мою постанову? Ні. Він згодив ся спокійно на моє рішенє, бо знав, що оно оправдане.

— Не розумію вас — сказала Франціска. — Та річ видає ся менї загадочною. Знаю Норберта від давна. Я все мала о нїм як найлїпше понятє. А тут ви кажете, що він не муж для Валлї; що она була з ним нещаслива.

— Вдоволїть ся тим; не питайте більше — відповів сер Еверард. — А що Валлї нема, то може зробите менї честь і подасте менї чаю.

— Ах, простїть! Я дуже недбала — відповіла Франціска змішана.

— Ви добрі і милі. Але ви не повинні єї другий раз пустити, коли би х тїла їхати до Норберта — сказав сер Еверард жартуючи.

Франціска відотхнула. Позаяк сер Еверард почав говорити о чімсь иншім, о єї вітци і его господарстві, о браті, его поглядах і намірах, то она знов ожила і розмовляла свобідно. Забула о Валлї і єї горю; чула лиш, що єсть в товаристві незвичайно інтелїґентного чоловіка. Говорили богато про Бевіля.

— Він певне не єсть без честилюбивости — сказав сер Еверард, коли Франціска оповіла єму, як єї брат любує ся в ловах, перегонах, ловли риб і лявн-теннісї. — Самі забави не вистануть для молодого чоловіка.

— Певне що ні. Але Бевіль ще дуже молодий. В жовтни скінчив двайцять три роки і менї не здає ся, аби він брав житє поважно. То прийде хиба пізнїйше.

— Треба того надіяти ся. Він чейже не схоче живцем похоронити ся на провінциї.

— Живцем похоронити ся, тут, де такі славні польованя! А де ж було би єму лїпше?

— Але публичне житє —

— Вибори надто дорого коштують — замітила Франціска, здвигаючи плечима. — А до того наш шеік не міг би жити без Бевіля. Они оба незвичайно люблять ся. Не можете собі уявити, як ми всї держимо ся разом. Наша убогість звязала нас так тїсно —

— Але коли б Бевіль мав богато гроший —

— Гадаєте, коли би богато оженив ся — сказала Франціска щиро. — На те натякали менї вже з ріжних сторін. Але Бевіль ненавидить богатих дївчат. Він оженить ся або з любови, або цїлком нї.

— Або він не може найти богатої дївчини, котру міг би полюбити?

— Не знаю — сказала Франціска заклопотана і почервонїла. — Бідний Бевіль! Прошу вас, не питайте мене більше о него. Суть річи, які мусять бути для нас сьвятими. Що до его дальших намірів, то він ще сам нї нащо не рішив ся. Він любить Блекмарден і помагає вітцеви з цїлих сил у всїх его працях і заходах, аби очистити посїлість від довгів. А що до парляменту, публичного місця, то він не має до того ніяких спосібностий.

Нараз отворили ся двері і війшла Валлї. Була блїда як стїна, підійшла, не говорячи нї слова, анї до вітця, анї до приятельки, до комина і з утомою опустила ся на свій фотель.

— Люба Валлї, яка ти блїда і утомлена! — скрикнула Франціска. — Отець не гніває ся. Не гляди на него з таким ляком.

Очи Валлї обернули ся нараз на вітця, а в них пробивав ся якийсь великий, дивний страх. Ще нїколи не глядїла так на него.

— Нї, моя люба, я не гніваю ся — сказав сер Еверард. — Твоя приятелька так за тобою просила, що я не можу гнївати ся. Впрочім знаєш, що я нїколи на тебе не гнївав ся. Однако твого поступку не можу похвалити і надію ся, що того більше не буде.

— Не буде. Нї, тату, добровільно не відвідаю Норберта вже нїколи в житю.

Она стрясла ся, скрикнула і закрила лице руками. Відтак зірвала ся, немов би хотїла вибігти з комнати, поступила кілька кроків, заточила ся і упала як нежива під ноги вітця.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).

ОГОЛОШЕНЯ.